

PHẬT THUYẾT THẬP THIỆN NGHIỆP ĐẠO KINH

Chủ giảng: Lão pháp sư Tịnh Không

Thời gian: 02/09/2000

Giảng tại: Tịnh tông Học hội Singapore

Tập 63

Chư vị đồng học, chào mọi người! Mời mở kinh Thập Thiện Nghiệp Đạo, trang thứ mười, xem từ hàng thứ ba ở dưới lên:

Lại nữa, long vương! Nếu lìa sân giận thì được tám loại tâm pháp hỷ duyệt. Những gì là tám? Một, không có tâm tổn não. Hai, không có tâm sân giận. Ba, không có tâm tranh tụng. Bốn, tâm nhu hòa chất trực. Năm, được tâm từ của bậc thánh. Sáu, tâm thường làm lợi ích, an ổn chúng sanh. Bảy, thân tướng đoan nghiêm, đại chúng đều tôn kính. Tám, do hòa nhẫn nên chóng sanh về Phạm thiên. Đó là tám. Nếu có thể hồi hướng đạo Vô thượng chánh đẳng chánh giác, tương lai thành Phật sẽ được tâm vô ngại, người thấy nghe không chán.

Tham sân si là tam độc phiền não, nếu nói theo cách hiện nay để mọi người dễ hiểu thì đó chính là ba loại vi-rút căn bản. Cơ thể chúng ta không khỏe mạnh, có rất nhiều bệnh tật là từ đây mà ra; con người có lục đạo sanh tử luân hồi cũng từ đây mà ra. Nếu nhổ trừ tam độc phiền não này thì không những cơ thể bạn khỏe mạnh trường thọ, vĩnh viễn không bị bệnh, hơn nữa lục đạo luân hồi cũng không còn. Cho nên trong tất cả kinh luận, Phật đặc biệt nhấn mạnh thập thiện nghiệp đạo, đặc biệt ở trong bộ kinh này, bộ kinh này là nhà Phật tu học, bất luận là Đại thừa hay Tiểu thừa, là tông phái nào, là pháp môn nào, đây là khoa mục học tập chung. Nếu rời khỏi thập thiện thì không phải là Phật pháp. Hơn nữa, Phật ở đây đặc biệt dặn dò chúng ta, Bồ-tát vì sao có thể thành Bồ-tát? Chính là do ngày đêm thường niệm thập thiện, không hề gián đoạn, tư duy thập thiện, quán sát thập thiện, không để may mắn bất thiện xen tạp, như vậy thì thành Bồ-tát, như vậy thì thoát khỏi lục đạo, có thể chuyển phàm thành thánh.

Phàm phu chúng ta tu hành, vì sao lại gian nan như vậy? Vì chưa hoàn toàn làm được thập thiện, cho dù làm được mấy phần thì vẫn xen tạp bất thiện ở trong đó. Bản thân chúng ta hãy lắng lòng mà sâu sắc phản tỉnh, thập ác của chúng ta nhiều

hơn thập thiện, người như vậy niệm Phật đều không thể vãng sanh. Thế nên quý vị phải nhớ kỹ, vì sao niệm Phật không thể vãng sanh? Bởi vì thế giới Tây Phương Cực Lạc là nơi “những người thượng thiện cùng tụ hội một chỗ”, chúng ta không phải thượng thiện, cho dù A-di-đà Phật từ bi tiếp dẫn chúng ta, nhưng đại chúng ở nơi đó không thể dung nạp bạn, cho nên bạn vẫn không đi được. Do đây có thể biết, thập thiện quan trọng biết bao. Không chỉ nhà Phật xem trọng thập thiện, chúng ta xem thấy tất cả tôn giáo đều nói đến thập thiện. Qua đó ta thấy, thập thiện nghiệp đạo là pháp môn mà tất cả các tôn giáo thế gian đều cùng tu học, chúng ta sao có thể lơ là! Đòi sau nếu muốn được thân người thì phải tu tích thập thiện nghiệp đạo; đòi sau nếu muốn sanh thiên thì cũng phải tu thập thiện nghiệp đạo. Nếu không thể tu thập thiện, vẫn tạo thập ác nghiệp thì sẽ có phần trong ba đường ác.

Tâm nhìn của chúng ta phải nhìn xa một chút, đừng sợ chết, có người nào không chết đâu? Người nào cũng phải chết. Chết sớm một ngày với trễ một ngày chẳng có gì khác nhau, cho nên chúng ta đừng sợ chết. Vấn đề là sau khi chết sẽ đi về đâu? Đây là một vấn đề nghiêm trọng. Nhà Phật thường nói: “Vạn pháp giai không, nhân quả bất không.” Nhân quả vì sao bất không vậy? Vì sự chuyển biến của nhân quả chẳng phải không, nhân sẽ biến thành quả, quả lại biến thành nhân, nhân quả vĩnh viễn đang tuần hoàn. Cho nên nó là chuyển biến bất không, tuần hoàn bất không, tiếp nối bất không, đây là chân lý, là định luật của pháp thế xuất thế gian. Chúng ta thật sự hiểu rõ rồi, giác ngộ rồi thì tuyệt đối không tham sự hưởng thụ của mấy năm trước mắt này, sự hưởng thụ này là nguồn gốc của đau khổ trong tương lai. Chúng ta nếu có thể buông xả sự hưởng thụ vật chất, tinh thần của những năm này thì bạn sẽ được an lạc vĩnh viễn đời đời kiếp kiếp về sau, phải hiểu đạo lý này. Tiêu chuẩn của hạnh thiện, thế nào là thiện? Lợi ích xã hội, lợi ích chúng sanh là thiện. Làm thế nào để lợi ích? Chính mình phải làm gương cho người trong xã hội thấy.

Học Phật, Phật là Thích-ca Mâu-ni Phật, hình ảnh thị hiện của Thích-ca Mâu-ni Phật, chúng ta phải có thể noi theo. Thích-ca Mâu-ni Phật ở trong xã hội này có địa vị cao quý, ngài xuất thân là vương tử, ngài có thể kế thừa vương vị, nhưng ngài có thể từ bỏ. Từ bỏ địa vị, từ bỏ sự giàu có, từ bỏ sự hưởng thụ ngũ dục lục trần. Ngài có vợ con, ngài có thể từ bỏ, ngài sống đời sống như thế nào? Sống đời sống nghèo khổ nhất của thế gian, làm tấm gương cho chúng ta. Ngài dạy chúng ta buông xả, bản thân ngài thật sự đã buông xả triệt để rồi. Thế Tôn là như vậy, bạn lại xem

“Tân cựu ước toàn thư”, chúa Giê-su của Ki-tô giáo cũng như vậy, đức Muhammad của Hồi giáo cũng như vậy. Lại quan sát tỉ mỉ chư đại Bồ-tát, tổ sư đại đức trong nhà Phật, mỗi vị thị hiện không ai mà không như vậy. Chúng ta hãy từ chỗ này mà giác ngộ, hãy từ đây tỉnh ngộ trở lại.

Làm thế nào cứu bản thân, làm thế nào cứu thế nhân, để cứu vãn kiếp nạn này? Phải lấy mình làm gương. Nếu như nói một đường mà làm một nẻo thì không thể cứu nổi, không thể chuyển biến nghiệp báo. Không những không thể chuyển biến nghiệp báo, hơn nữa chúng ta còn bị tội nghiệp rất nặng. Tội nghiệp gì vậy? Phá hoại hình tượng của Phật giáo; tội nghiệp này ngang bằng với tội phá hòa hợp tăng, tứ chúng đệ tử đều bao gồm trong đó. Chúng ta phải biết, nhất định không được sơ suất, nhất định không được lơ là. Tứ chúng đệ tử của nhà Phật, tại gia và xuất gia niệm niệm đều vì chúng sanh, niệm niệm đều vì chánh pháp cử trụ. Đại pháp thù thắng như vậy, ngày nay vì sao lại suy đến mức này? Vì không có người y giáo phụng hành, không có người vì người diễn nói. Vì người diễn nói chính là hoàng pháp lợi sanh, y giáo phụng hành chính là tự độ. Y theo giáo nào? Y theo thập thiện nghiệp đạo.

Mọi người chúng ta đều tu Tịnh độ, tu Tịnh độ việc gì phải coi trọng thập thiện nghiệp đạo như vậy? Các vị xem thử kinh Quán Vô Lượng Thọ Phật, Phật nói với chúng ta nền tảng tu học là tịnh nghiệp tam phước. Trong tịnh nghiệp tam phước, điều đầu tiên là “hiếu dưỡng cha mẹ, phụng sự sư trưởng, từ tâm không giết, tu thập thiện nghiệp”. Thập thiện nghiệp chính là chỉ cho bộ kinh này. Hiếu thân, tôn sư, từ tâm được thực hiện ở thập thiện nghiệp đạo; không có thập thiện nghiệp đạo thì những điều ở phía trước bạn đều không làm được, vậy thì bạn bất hiếu, bất kính, không có tâm từ bi. Tâm từ bi là tâm yêu thương vô tư, vô ngã đối với tất cả chúng sanh, thực hiện thập thiện nghiệp đạo cho mọi người thấy, để họ từ trong *kiến văn giác tri* mà tỉnh ngộ ra. Giác ngộ thì họ mới quay đầu, không giác ngộ thì sẽ không quay đầu, cho nên Thế Tôn xem trọng thập thiện đến như vậy, có nền tảng này thì mới có thể tu Tịnh độ. Tịnh độ là pháp Đại thừa, nếu những điều khác chúng ta không có, chỉ có mỗi điều thứ nhất này thì niệm Phật có thể vãng sanh cõi *Phàm thánh đồng cư*; có một điều thứ nhất này trong tịnh nghiệp tam phước, tuy ít điểm nhưng chúng ta tu pháp môn này có thể thành tựu. Nếu như có thể có làm thêm được điều thứ hai là “thọ trì tam quy, đầy đủ các giới, không phạm oai nghi”, bạn có thể làm được ba câu này thì bạn niệm Phật vãng sanh về cõi *Phương tiện hữu dư*. Nếu

lại làm thêm được điều thứ ba là “phát tâm Bồ-đề, tin sâu nhân quả, đọc tụng Đại thừa, khuyến tấn hành giả” thì bạn sẽ vãng sanh về cõi *Thật báo trang nghiêm*. Nên tảng tu hành là ở đây.

Trong kinh Vô Lượng Thọ nói về thập thiện cũng rất nhiều, “ba bậc vãng sanh” đều đầy đủ pháp thập thiện, chúng ta sao có thể lơ là được? Thời khóa sáng tối của đồng học Tịnh tông chúng ta là khóa sáng chọn tụng 48 nguyện, khóa tối là chọn tụng từ phẩm 32 đến phẩm 37, nội dung là gì? Là ngũ giới thập thiện, ở trong đây nói tường tận. Mỗi ngày tu khóa tối, dùng nó để phản tỉnh, để kiểm điểm: Điều Phật dạy ta làm, ta có làm hay không? Điều Phật không cho phép ta làm, ta có phạm hay không? Làm khóa tối như vậy thì có công đức. Không phải niệm thời khóa sáng tối một lần cho Phật Bồ-tát nghe, thế thì có tội lỗi. Tội lỗi gì vậy? Lừa gạt Phật Bồ-tát. Sáng sớm ở trước Phật gạt ngài một lần, buổi tối lại gạt ngài một lần nữa. Tội lỗi của bạn, bạn không đọa địa ngục thì ai đọa địa ngục? Dụng ý của thời khóa sáng là bảo chúng ta phát tâm, chúng ta phải phát tâm, phát nguyện giống như A-di-đà Phật. Khóa tối là kiểm điểm tâm hạnh, khởi tâm động niệm, lời nói việc làm của bản thân chúng ta, sửa lỗi làm mới.

Trong phiên nào thì điều nghiêm trọng nhất là tham dục, chúng tôi giảng đoạn này vô cùng cặn kẽ. Sân giận khởi lên như thế nào? Tham không được nên mới sân giận; nếu như tham dục của bạn đều có thể đạt được thì bạn sẽ không khởi sân giận. Quý vị phải hiểu được, tham sân si là vọng niệm, là vọng tâm, là tà tri tà kiến, trong tự tánh vốn không có những thứ này. Chúng ta thật bất hạnh, vô lượng kiếp trước đã mê mất tự tánh, luân hồi trường kiếp nhiễm phải tật xấu này. Giống như người hút thuốc phiện bị nghiện thuốc vậy, bản thân luôn muốn giác ngộ, nghiện phải thuốc phiện, bây giờ phải quyết tâm cai nghiện. Người hút thuốc phiện trong thế gian muốn cai nghiện cũng không dễ dàng, huống gì cơn nghiện của chúng ta từ vô thủy kiếp đến nay đã bén rễ rồi, muốn cai nghiện nó đương nhiên là càng khó. Làm sao có thể dứt trừ? Phật Bồ-tát dạy chúng ta, kinh nghiệm tu học trong đời này của bản thân chúng tôi, chứng minh được điều mà Phật dạy chúng ta trong kinh luận là “nhất môn thâm nhập, trường thời huân tu”, chỉ có biện pháp này thì chúng ta mới có thể dứt trừ được tật xấu này, mới có thể quay đầu là bờ.

Mỗi ngày đọc kinh vẫn không đủ, phải nghiên cứu thảo luận, phải giảng giải tường tận, một ngày cũng không được bỏ qua. Thời xưa, tự viện tòng lâm mỗi ngày

có 8 giờ giảng kinh, có 8 giờ tu hành. Tu hành như thế nào? Phản tỉnh tư duy, sửa lỗi làm mới, đây là tu hành; tu hành là sửa đổi lỗi lầm, tật xấu của mình lại cho đúng, đây là tu hành. Hiện nay trong tự viện, am đường, thời khóa thông thường như thế này đã không còn nữa, chỉ còn là hình thức, cho nên mới gọi là mê tín. Phật pháp vốn dĩ là giáo học, nay rơi vào hình thức, nội dung thực chất không còn nữa thì biến thành tôn giáo, biến thành mê tín rồi. Không có năng lực phân biệt đúng sai, không có năng lực phân biệt thiện ác, đương nhiên càng không có năng lực phân biệt chân vọng, thậm chí là ngay cả lợi hại, được mất đối với chính mình cũng không thể phân biệt, đây là mê hoặc đến mức không còn gì hơn! Bản thân chúng ta mê hoặc thì sẽ đem lại đau khổ đến cho đại chúng xã hội, cho nên nhất định phải giác ngộ. Bản thân ta giác ngộ thì cá nhân ta được giải thoát; giúp đỡ người khác giác ngộ, người khác cũng có thể được giải thoát.

Quý vị phải nhớ kỹ sự thật này, người niệm Phật nhiều mà người vãng sanh ít. Trước đây lão cư sĩ Lý Bình Nam thường nói: “Một vạn người niệm Phật, người thật sự có thể vãng sanh chỉ hai, ba người mà thôi.” Nguyên nhân là gì? Hai, ba người này là thật làm; người niệm Phật không thể vãng sanh là do không thật làm. Vào thời xưa, mỗi người đều biết tự mình tu hành, cho nên Phật chỉ giảng kinh thuyết pháp, hoàn toàn không có dẫn chúng cộng tu bao giờ. Trong kinh điển, chúng ta không hề xem thấy Thích-ca Mâu-ni Phật dẫn dắt đại chúng tu thiền thất, tu Phật thất, không có sự việc này, Thế Tôn 49 năm chỉ có giảng kinh thuyết pháp. Tu hành là ở cá nhân mỗi người, mỗi người sau khi nghe kinh rõ lý rồi thì đều biết tu hành, có câu là: “*Sư phụ dẫn vào cửa, tu hành tại cá nhân.*”

Thế nhưng đến thời kỳ mạt pháp, căn tánh chúng sanh chậm lụt, phiền não nghiệp chướng nặng, không biết tu hành, buông lung lười biếng, điều này thật đáng tiếc. Cho nên, hòa thượng Mã Tổ Đạo Nhất và thiền sư Bá Trượng phát tâm đề xướng cộng tu. Cộng tu là nương chúng tựa chúng, nhà Nho gọi là “mười đôi mắt nhìn, mười ngón tay chỉ”, khi đại chúng cộng tu với nhau, nếu chúng ta giải đãi thì sẽ cảm thấy ngại ngùng, dùng phương pháp này đã thành tựu cho rất nhiều người, công đức vô lượng. Nói cho quý vị biết, cá nhân nếu có thể tu hành thành tựu thì đó là người thượng thượng căn; người trung hạ căn thì cá nhân tu hành thành tựu rất khó khăn, nhất định phải nương chúng tựa chúng, thế nên mới có việc mọi người cộng tu. Tập hợp các đồng học chí đồng đạo hợp, mỗi ngày cùng nhau nghiên cứu thảo luận, lý ngày càng hiểu rõ, ngày càng sáng tỏ thì chúng ta mới có năng lực

ứng phó với những sự tương phức tạp, trong cảnh hồng trần cuồn cuộn mà được tâm thanh tịnh.

Sống chung với nhau, hiệp trợ lẫn nhau, quan tâm lẫn nhau, đây gọi là nương chung tựa chung. Nhờ mọi người giúp đỡ, nhờ mọi người hiệp trợ, thành tựu bản thân, chúng ta cần phải tiêu trừ tập khí phiền não của chính mình. Tịnh tông là Đại thừa, cổ đức nói với chúng ta, Tịnh tông là Đại thừa trong Đại thừa, Nhất thừa trong Nhất thừa, là giáo pháp thù thắng không gì bằng. Nếu bạn hiểu được đạo lý này thì quan niệm của bạn, lời nói hành vi của bạn chắc chắn không giống như phàm phu. Vì sao vậy? Nhất định phải làm tấm gương tốt cho đại chúng xã hội, “học vi nhân sư, hành vi thế phạm”. Chúng ta một mình trốn ở trong nhà tu hành thành tựu rồi, không đủ để xem là tấm gương cho đại chúng xã hội. Cho nên, Bồ-tát có thể xả mình vì người, niệm niệm suy nghĩ cho xã hội, niệm niệm suy nghĩ cho hòa bình an định của thế giới, suy nghĩ cho hạnh phúc của chúng sanh, từ đây mà làm ra công hiến, đây là Bồ-tát Đại thừa. Tốt rồi, hôm nay thời gian đã hết, chúng ta giới thiệu đến đây.